

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul VI • Nr. 3 (143) • 16 februarie 2025

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să mergem pe calea poruncilor Domnului Hristos!

Sfântul Teofan Zăvorâtul

„Crede în tot ce-ți poruncește să crezi Sfânta Biserică și, primind puterile harice prin Sfintele Taine și, încălzindu-le prin participarea la toate celelalte sfinte slujbe și prin împlinirea tuturor celorlalte rânduieli ale Sfintei Biserici, mergi neabătut, sub oblăduirea păstorilor legiuitori, pe calea poruncilor pe care ni le-a dat Domnul Iisus Hristos, și te vei mântui.”

Este bine să știm

E bine să vorbești despre alții atunci când te spovedești?

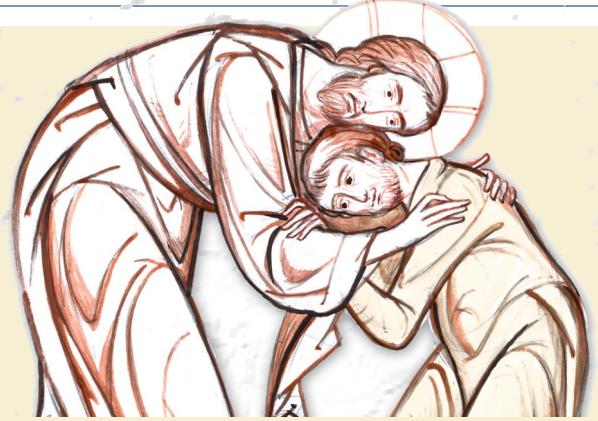
La spovedanie este bine să dezvălui slăbiciunile celor din familie și neputințele lor – pentru ca duhovnicul meu să înțeleagă mai bine problemele mele – sau se socotesc toate îndreptățire ori vorbire de rău?

Este bine să vorbești doar despre păcatele tale. Acum, sigur că duhovnicul înțelege că lucrurile se petrec într-un context. De aceea, în general, duhovnicul nu-i spunem foarte multe detalii. Îi spunem doar despre ce ne mustră pe noi conștiința, ceea ce vedem noi ca apăsare. Dacă el va socoti că este de folos să întrebe și cum s-a întâmplat, în ce context, ce rol au jucat x sau y, rămâne să decidă el.

Atenție, este foarte subțire granița dintre a încerca să conturezi un context și a da vina pe alții. De fapt, este o viclenie a noastră și trebuie să ne-o asumăm, să ne-o recunoaștem ca atare. De exemplu, te spovedești și spui că ai fost mândros. Ți-ai certat nevasta și copiii. Și după aia începi: „Știți, când am ajuns acasă, nevasta nu făcuse mâncare, stătuse la telenovelă, copiii nu-și făcuseră temele. Sigur că m-am enervat!”. Deja tu crezi că ai descris un context dar, în realitate, ți-ai găsit o îndreptățire.

Ceea ce ai de văzut la tine este faptul că te-ai mâniat. Acum... „mânați-vă, dar nu greșiți!”. Putea să fie și o mânie bună, pedagogică, așa cum și Mântuitorul s-a mâniat și cu biciul i-a scos afară din templu pe cei care făceau comerț acolo și au făcut din Casa Tatălui, „peșteră de tâlhari”. Dar asta nu înseamnă că și-a pierdut cumpătul. Nu și-a ieșit din fire în sensul în care ne ieșim noi. Și noi ne putem mânia, mânia este o iuțime, o putere lăsată nouă de Dumnezeu – ca să ne desprindem de păcat și să facem bine, să fim hotărâți în ceea ce facem și, poate, să ne ajute și în relația cu aproapele. Am dat acest exemplu, pentru a înțelege că este mai bine să îți asumi păcatele. Dimpotrivă, părinții zic așa: că atunci când ai ajuns la o măsură duhovnicească desăvârșită, îl acoperi și pe fratele tău. Nu numai că nu prezinți păcatul ca să înțeleagă duhovnicul sau îndrumătorul contextul ci, dimpotrivă, ți-l asumi cu totul ca fiind doar al tău.

Eu am mulți ucenici care vin și la care eu încerc să le mai întind câte-o cursă și spun: „Dar ce s-a întâmplat? Dar erau situații conflictuale?”. Iar ei zic: „Nu, părinte, orice-ar fi, ce-a zis soțul sau ce-a zis soția, nu contează. Eu știu că eu am greșit. Nu mă interesează, el sau ea n-are nicio vină!”. Deci îi văd că-și asumă până la capăt acest lucru și nici vorbă să dea vina pe ceilalți! (Sursa: Doxologia.ro)

Cnămpie din lumina sărbătorii

Să nu uităm nicicând iubirea Părintelui Care ne așteaptă iertător

† Serafim, Mitropolitul ortodox român al Germaniei, Europei Centrale și de Nord

Pocăința este mesajul central al Evangheliei: „Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor!” (Matei 4, 17) „Faceți roade vrednice de pocăință!” (Luca 3, 8) Pocăința nu este doar un moment în viață când, mișcați de har, ne dăm seama de păcatele săvârșite, le spovedim și ne întorcem la Dumnezeu, ci un proces de toată viața. Pentru că în tot momentul putem cădea în păcat. Chiar drepti fiind, suntem supuși căderii, până la suflarea de pe urmă. Dar importantă nu este căderea, ci ridicarea prin pocăință! „Căci dacă cel drept cade de șapte ori și tot se ridică, cei fără de lege se poticnesc în nenorocire” (Pilde 24, 16). O vorbă înțeleaptă spune că a păcătui este lucru omenesc, dar a persista în păcat este lucru diavolesc! Desigur, pentru a nu persista în păcat, trebuie să avem conștiința păcatului și a neputinței noastre ontologice, a faptului că nu suntem nimic prin noi înșine și că „totul este har” în viața noastră: „La voi și perii capului, toți sunt numărați” (Luca 12, 7).

Sfinții se judecau pe ei înșiși ca fiind cei mai mari păcătoși - o spune aceasta și Sfântul Apostol Pavel - și se rugau în fiecare zi ca Dumnezeu să le ajute să pună început de mântuire. În Pateric citim despre luptele Avvei Arsenie: „Odată au venit dracii la Avva Arsenie în chilie, necăjindu-l. Și venind cei ce slujeau lui și stând în afara chiliei, l-au auzit strigând către Dumnezeu și zicând: Dumnezeule, nu mă părăsi! Nimic bun n-am făcut înaintea Ta, dar dă-mi după bunătatea Ta să pun început bun”. Chiar dacă am împlini într-un totuțiu voia lui Dumnezeu, trebuie să spunem: „Slugi netrebnice suntem, pentru că n-am făcut decât ceea ce eram dator să facem” (Luca 12, 10). Păcătuiem și suferim, mai cu seamă din cauza mândriei, adânc înrădăcinată în sufletul nostru. Și pentru ca să ne țină în stare de smerenie, Dumnezeu îngăduie să fim încercați de câte un ghimpe al satanei, o neputință trupească sau sufletească persistentă: „...datu-mi-s-a un ghimpe în trup, un inger al satanei, să mă bată peste obraz, ca să nu mă trufesc” (2 Corinteni 12, 7).

Sfânta Liturghie pe înțelesul nostru

Antifoanele și ecteniile mici (9)

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”, Mitropolitul Bartolomeu Anania

(continuare din numărul anterior)

Antifonului întâi îi urmează prima din cele două ectenii mici. Li se spune așa fiindcă sunt foarte scurte. Fiecare începe cu un îndemn introductiv.

Preotul: Iară și iară în pace Domnului să ne rugăm.

Urmează ultimele două stihuri din ectenia mare, încheiate cu ecfonisul:

Că a Ta este stăpânirea și a Ta este împărăția și puterea și slava, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Poporul: Amin.

Îndemnul introductiv *iară și iară* (în limbaj bisericesc) induce regimul repetitiv al unor rugăciuni, ceea ce, stilistic vorbind, contravine obișnuirilor norme de compoziție. Însăși Liturghia ca întreg se repetă, cu câteva excepții, de 360 de ori pe an. Unii se întrebă dacă nu cumva aceste multiple repetări sunt de natură să provoace mai degrabă banalizare și plictiseală decât prospețime și interes. La suprafață, așa pare să fie. În profunzime, însă, lucrurile stau altfel. Totul depinde de natura operei.

Liturghia este o operă atât de complexă, de nuanțată și de frumoasă, încât cu greu poate cineva să-i descopere toate adâncurile. V-aș vorbi chiar de propria mea experiență, din perspectiva vârstei pe care o am acum. În cei 62 de ani de slujire monahală, ca diacon, preot și arhiereu, am ascultat și oficiat Sfânta Liturghie de mai multe mii de ori – fără să fiu un agramat –, și totuși de abia acum, când pregătesc cu grijă cele ce am să vă spun, descopăr în ea înțelesuri și nuanțe pe care nici măcar nu le-am bănuț. Mai mult, le descopăr chiar în timp ce vă vorbesc, cu senzația că de fiecare dată trăiesc o experiență nouă.

În comentariul său liturgic, **Părintele Stăniloae** îl citează pe poetul Charles Péguy, care mărturisea că în plimbarea sa zilnică, pe același traseu și în același peisaj, de fiecare dată avea impresia că experimentează ceva nou, sentiment pe care el îl numea „un început perpetuu”. Pe aceeași temă, **Sfântul Ioan din Kronstadt** spune: „Nimeni să nu se lase amăgit de uniformitatea slujbei, adică a Liturghiei, de faptul că găsește în ea mereu aceleași lucruri, ci fiecare creștin ortodox să pătrundă cu auzul și cu inima în profunzimea conținutului Liturghiei, în înălțimea, adâncimea, lărgimea și durata dragostei arătate de Dumnezeu lumii”.

În artă, repetarea este un procedeu stilistic pretențios, pe care nu oricine îl poate aborda. Aș cita exemplul compozitorului **Ravel**, care, în celebra sa operă *Bolero*, repetă aceeași frază muzicală de nu mai puțin de optsprezece ori, cu efectele estetice ale unei capodopere. Îl adaug pe **Brâncuși**, a cărui Coloană infinită repetă ritmic modulii identici pe o verticală confundată în azur. În Liturghie, trăirea religioasă este aceea care ne oferă perpetua prospețime a Liturghiei ca întreg sau a fiecărui episod în parte. Totul este să te pregătești pentru ea ca pentru o sărbătoare. (Va urma)

Perioada Triodului - uncuș spre Înviere

Perioada Triodului și semnificația ei pentru viața duhovnicească (2)

(continuare din numărul anterior)

mnurile Utreniei, specifice Postului Mare, încep a se cânta încă din aceste duminici premergătoare. Acestea au în centrul lor îndemnul la pocăință: „Ușile pocăinței deschide-mi mie, Dătătorule de viață; că mănecă duhul meu la Biserica Ta cea sfântă, purtând locaș al trupului, cu totul spurcat. Ci ca un îndurat cură-țește-l, cu mila milostivirii Tale”; „În cărările mântuirii îndreptează-mă, Născătoare de Dumnezeu, căci cu păcate grozave mi-am spurcat sufletul și cu lenevire mi-am cheltuit toată viața mea; ci cu rugăciunile tale, Precurată, spală-mă de toată necurăția”; „La mulțimea faptelor mele celor rele cugetând eu, ticălosul, mă cutremur de înfricoșata zi a judecății. Ci îndrăznind spre mila milostivirii Tale, ca David strig ție: Miluiește-mă, Dumnezeule, după mila Ta” (Triodul, p. 7). Aceste tropare ne amintesc de apropiata intrare în Postul Mare și de posibilitatea întoarcerii în Rai, a cărui ușă închisă de Adam este deschisă din nou pentru noi, prin pocăință, în vremea postului.

Duminica Vameșului și a Fariseului ne îndeamnă la smerenie și la respingerea fariseismului. Săptămâna care urmează după această duminică este una a îngăduinței la toate felurile de mâncăruri, inclusiv miercurea și vinerea, rostul acestei dezlegări fiind acela de a întări trupește pe cei care doresc să asume nevoițele postului, ajutându-i să-și întărească și puterile trupului pentru aceste nevoițe.

Duminica Întoarcerii Fiului risipitor ne cheamă la întoarcerea către Tatăl Cel ceresc, încredințați fiind că, ori de câte ori greșim, El ne primește înapoi cu bucurie. Sâmbăta de la sfârșitul acestei săptămâni ne prilejuiește rugăciunea și cinstirea tuturor celor din veac adormiți în dreapta credință

sau a pomenirii „moșilor de iarnă”.

Duminica Înfricoșătoarei Judecăți sau **a Lăsăturii sec de carne** ne aduce aminte de faptul că după moarte va trebui să dăm seama pentru faptele vieții noastre, chemându-ne la o examinare a propriei conștiințe și la a ne cere iertare cu pocăință pentru păcatele săvârșite. Din seara acestei duminici începe pregătirea pentru post, prin reținerea de la carne și printr-o integrare a noastră în postul Bisericii.

Duminica Izgonirii lui Adam din Rai le amintește credincioșilor că ei trăiesc într-o condiție umană căzută, din cauza păcatului protopărinților Adam și Eva, chemându-ne la întoarcere, printr-o transformare lăuntrică spre Împărăția cerurilor, pe care trebuie să o redobândim prin străduință și prin harul lui Dumnezeu. În seara acestei duminici are loc Vecernia iertării, care marchează începutul Postului celui Mare, având rolul de a ne îndemna să fim împăcați cu toată lumea, pentru a ne putea apropia de El prin postire și rugăciune. În această seară se lasă și sec pentru Postul Paștilor.

Prima săptămână a Postului Mare este una a postirii aspre, în primele patru zile ale acestei săptămâni fiind săvârșită Pavecernia Mare, cu câte un sfert din Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul, imn liturgic care are un accentuat caracter de pocăință, chemându-ne și pe noi la asumarea acestei stări. (Va urma)